

színű nyelvi és kulturális közeg egy olyan poétikai modellben ahol a hagyomány megfricskázása, kritikája és a benne való elmerülés egyszerre működtethető.

A *Vargavárosnak*, a könyv utolsó egységének versei (pl. *A szülőhely kartotékai*) ezt a lajstromozást erősítik. Lehetne még beszélni a Radnóti hommageokról (*Tajtékos még*), a Tóth Árpád-allúziókról, a Kosztolányi előtt tisztelgő *Kérdésről*, a nemzedéktársaknak írt dialógusteremtő darabokról (*Film. Lövétei Lázár Lászlónak*) vagy a késő modernségben is olyan fontos városi tranzitzió (L. Petri György költészete) kiemelt helyszíneit bejáró versről, a címében rockzenei klasszikust (Led Zeppelin) idéző darabról (*Stairway to Heaven*). Mindegyik fontos kérdést válaszol meg, a hagyománnyal és a megújulással együtt élni tudó lírikus alázatának versei.

Fekete Vince válogatott kötete izgalmas gyűjtemény, amellett, hogy helyzetjelentés egy lírai pálya pillanatnyi állapotáról, ajánlatokat is tesz az olvasónak. Elsősorban azt, hogy a közép-kelet-európai kulturális táj, amiben létezőnk organikus környezet, amellyel tisztelettel is bánhatunk. A nemzedéki összetartás, kánonok és irányzatok pedig, amelyek az irodalmi közösségeket is mozgatják, nemcsak a követhető és támogatható, meghaladható és elutasítható dimenziókban, hanem a kettő közötti képlékeny mezsgyén, az elfogadás, a kritika és az önkritika immanenciájában is értelmezhetőek korábbi alakítóik számára.

